

Arrest

nr. 190 394 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, diende, samen met A. G., R. G., S. G., F. G. en X. G., een asielaanvraag in op 5 december 2011.

Op 5 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 3 juli 2012, nr. X, heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd.

Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 30 juni 2017. De commissaris-generaal nam op 17 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in hoofde van verzoeker.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees afkomstig uit Shkodër (Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. Op 5 december 2011 vroeg u voor het eerst asiel in België. U beweerde op 12 juni 2004 per ongeluk ene Z.N. doodgeschoten te hebben. U werd hierop veroordeeld tot een celstraf van 2,5 jaar wegens onopzettelijke doodslag. U zat uw straf uit. Sinds 12 juni 2004 verkeert u met de familie N. in bloedwraak. Op 5 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van de ingeroepen bloedwraakkwestie werd aangetast en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Op 3 juli 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Daargelaten de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten, stelde de Raad eveneens dat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Op 30 juni 2017 diende u uw huidige tweede asielaanvraag in. U beroept zich nog steeds op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt ter ondersteuning hiervan volgende documenten neer: uw strafrechtelijk dossier naar aanleiding van de feiten van 12 juni 2004, een attest van een verzoeningscommissie d.d. 3 maart 2017 betreffende de ondernomen verzoeningspogingen in het kader van de bloedwraak en een krantenartikel aangaande de gebeurtenissen van juni 2014. U maakte tot slot ook gewag van een CD-rom met nieuws aangaande diezelfde gebeurtenissen. Deze CD-rom bevindt zich evenwel niet in uw administratief dossier.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten omdat u, daargelaten de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten, niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U ging hiertegen niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw verklaringen blijven immers beperkt tot een verwijzing naar uw eerder uiteengezette asielmotieven en uw voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan de conclusies van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw veroordeling op zich staat immers niet ter discussie. Het attest van de verzoeningscommissie stelt enkel dat de verzoening nog niet bereikt is, maar doet, net zomin als het krantenartikel en de CD-rom waarvan u gewag maakt, geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in geval van verdere problemen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS beschikt over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd vastgesteld.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.3. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "ATTEST DD 09.12.2004 Gemeente Shkodra", "ATTEST DD 04.09.2012 Gemeente Shkodra" en "Attest dd 03.03.2017 vereniging voor vrede en verzoening in Albanië".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 juli 2017 een schending aan van "de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn)"; "Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 , 57/6/2 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling"; "Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding"; "Schending van artikel 3 (en 8) aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)".

Het verzoekschrift stelt dat *in casu* dient worden vastgesteld “dat het CGVS niet op een “met redenen omklede wijze” oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt”, het CGVS aangaf dat de DVZ dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM was. Verzoeker voert aan dat “dient worden vastgesteld dat het CGVS hierbij een beperking invoert die niet bij de wet is voorzien”, dat “behoudens vergissing de nieuwe wet evenmin deze “bijkomende” bevoegdheid heeft toegevoegd aan de bevoegdheden van de DVZ” en dat “deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken”. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande de uitlegging van artikel 13 EVRM. Verzoeker wijst ook op artikel 47 van het Handvest en artikel 39 van de Procedurerichtlijn welke het recht op een daadwerkelijk beroep waarborgen en naar rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband.

Verzoeker voert aan dat “het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is”. Verzoeker merkt tevens op dat “het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 15,10 of 5 dagen, steeds niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep” en dat de beroepstermijn *in casu* herleid werd naar 10 dagen, hetgeen niet voldoende is voor een zorgvuldige en ernstige behandeling van de zaak, voornamelijk wanneer de verzoekende partij vastgehouden is. Het verzoekschrift voegt nog toe dat “artikel 23 van de Procedurerichtlijn, niet alleen betrekking heeft op de aanvragen van asielzoekers uit veilige landen, maar ook, luidens het vierde lid, h), op hernieuwde asielverzoeken” en dat deze vaststelling volstaat om de beslissing te vernietigen.

Verzoeker herneemt volgende nieuwe elementen te hebben voorgelegd: “de voornaamste stukken van haar strafzaak waaruit bevestigd wordt dat zij inderdaad doch niet opzettelijk de dood van een kennis heeft veroorzaakt en dat zij hiervoor een gevangenisstraf kreeg”; “twee attesten ivm verzoeningspogingen”; “een krantenartikel aangaande de gebeurtenis”; “een CD-rom met betrekking tot de zaak”.

Wat betreft de twee documenten over de verzoeningspogingen in het kader van de bloedwraak, stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van één document. Deze twee documenten zijn echter niet van dezelfde aard, nu het tweede document van 4 september 2012 (waarvan geen melding wordt gemaakt volgens verzoeker) uitgaat van een officiële bron, namelijk de baas van de administratieve eenheid bij de gemeente van Shkoder en een inspecteur van diezelfde gemeente. Verzoeker voegt nog toe dat dit attest, dat uitgaat van de autoriteiten die verzoekers familie zou moeten beschermen, “impliciet doch zeker toegeeft dat deze bescherming niet mogelijk is”. Het verzoekschrift stelt daarnaast dat de CD-rom niet in het administratief dossier is terug te vinden.

Het verzoekschrift voert verder aan dat de beslissing van het CGVS werd getroffen zonder verhoor van de verzoekende partij, op basis van slechts een deel van de voorgelegde documenten en duidelijk zonder ervan kennis genomen te hebben, wat niet aanvaardbaar is. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat “enkel een “kans” ingeschat werd en helemaal niet de nood aan internationale bescherming, aan de hand van nieuwe stavingstukken, die slechts heel oppervlakkig en gedeeltelijk onderzocht werden”. Het verzoekschrift stelt voorts dat het CGVS “geen rekening [houdt] met deze documenten louter op grond van een algemene beschouwing die in casu zelf uitstrekt tot elementen die niet terug te vinden waren in het administratief dossier”.

Aangaande het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel, stelt het verzoekschrift dat het opgelegde verbod, waarbij verzoeker verboden wordt in België, en bij uitbreiding in de Schengenzone, te blijven, verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeelt. Verzoeker kan immers nergens nog bescherming inroepen en staat bijgevolg bloot voor een repatriëring naar zijn land van herkomst, waar zijn leven in gevaar is. Deze situatie wordt volgens verzoeker echter niet in overweging genomen in de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat de vendetta in Albanië, voornamelijk in het noorden waar verzoeker vandaan komt, blijft bestaan ondanks pogingen om deze uit te schakelen en voegt getuigenissen dienaangaande toe aan het verzoekschrift. Het verzoekschrift besluit dat het nadeel onherstelbaar is, daar eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, na een gedwongen verwijdering, niet tot gevolg kan hebben dat zij de asielprocedure in België verder kan voeren.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te “hervormen of schorsen en teniet maken”.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 17 juli 2017 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn tweede en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij in Albanië vreest vermoord te worden door de familie N., met wie hij volgens hem in bloedwraak verkeert sinds 2004.

Op 5 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan de ingeroepen bloedwraakkwestie en verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Bij arrest van 3 juli 2012, nr. X werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“Verzoekers voeren een vrees voor vervolging aan of een risico op het lijden van ernstige schade die uitgaat van niet-overheidsactoren.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA, SRB Albanië - Beschermingsmogelijkheden, 9 januari 2012) blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in voormeld artikel 48/5, § 2 hebben getroffen. Verzoekers brengen met hun verwijzing naar een cd-rom met audiovisuele beelden van een Albanees nieuwsbericht, een ambtsbericht betreffende mensenhandel d.d. mei 2007 en een algemene publicatie aangaande bloedwraak geen argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, is bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoekers, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet gevraagd hebben om gehoord te worden, leggen ter terechtzitting vier nieuwe artikelen neer (stukken 7 – 10). Deze artikelen zijn evenwel minder recent dan de informatie van de commissaris-generaal en daarnaast minder gedetailleerd en objectief. Zo betreffen stukken 7, 8 en 9 loutere persberichten en nieuwsartikelen zonder enige bronvermelding, daar waar de informatie van de commissaris-generaal een gedetailleerd naslagwerk vormt dat gebaseerd is op intensieve en uitgebreide feitenvinding die autonoom werd uitgevoerd bij de voornaamste betrokken actoren in Albanië. Stuk 10 tenslotte is gedateerd ten opzichte van de recente informatie van de commissaris-generaal. De bijgebrachte stukken vermogen derhalve geen afbreuk te doen aan bovenstaande motivering.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat de desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker naar zijn initieel vluchtrelaas. Hij legt ter ondersteuning volgende documenten neer bij het CGVS: zijn strafrechtelijk dossier naar aanleiding van de feiten van 12 juni 2004, een attest van de vereniging voor vrede en verzoening in Albanië van 3 maart 2017 en een krantenartikel aangaande de feiten van 12 juni 2004. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift volgende documenten neer: een attest van de vereniging voor vrede en verzoening in Albanië van 3 maart 2017, een attest van 9 december 2004 van de gemeente Shkodra en een attest van 4 september 2012 van de gemeente Shkodra.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°*

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in de tweede asielaanvraag niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat, daargelaten de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde feiten, verzoeker eveneens niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

2.6. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekers verklaringen beperkt blijven tot een verwijzing naar zijn eerder uiteengezette asielmotieven in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Ook doen de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk aan de conclusies van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest van 3 juli 2012, nr. X.

2.7. Er dient immers samen met het CGVS worden opgemerkt dat verzoekers veroordeling niet betwist wordt. Verzoekers strafrechtelijk dossier en het krantenartikel aangaande de feiten van 12 juni 2004, neergelegd bij het CGVS, bevestigen louter de feiten van 12 juni 2004 en verzoekers veroordeling voor deze feiten. De fotokopieën met vertaling van het attest van de verzoeningscommissie van 3 maart 2017 en het attest van 9 december 2004, die opnieuw werden neergelegd bij het verzoekschrift, stellen enkel dat de verzoening nog niet bereikt is, doch wijzigen niets aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten in geval van verdere problemen.

2.8. Waar het verzoekschrift voorts stelt dat de CD-rom niet in het administratief dossier terug te vinden is, wat beaamd wordt in de bestreden beslissing, dient enerzijds te worden vastgesteld dat verzoeker deze CD-rom niet heeft neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag (zie CGVS-verhoor van 11 januari 2012 en van 7 februari 2012 eerste asielaanvraag). Verzoeker heeft in beroep bij de Raad tegen de beslissing van de CGVS in zijn eerste asielaanvraag deze CD-rom gemeld en toegelicht doch ook niet neergelegd. De Raad heeft in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag dit stuk beoordeeld op basis van verzoekers verklaringen en gesteld: *“Verzoekers brengen met hun verwijzing naar een cd-rom met audiovisuele beelden van een Albanees nieuwsbericht, (...) geen argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan”* (RvV 3 juli 2012, nr. X). Bij de schriftelijke verklaring naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker weliswaar het bezit van een CD-rom gemeld maar deze opnieuw niet neergelegd terwijl hij wel andere documenten neerlegde (zie map documenten voorgelegd door de

asielzoeker), noch legt hij deze neer ter terechtzitting. Verzoeker geeft bovendien in het verzoekschrift niet aan welke essentiële gegevens van de CD-rom hij niet tijdens de eerste asielaanvraag zou gemeld hebben. Er dient aldus te worden herhaald dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit is niet het geval. De CD-rom is aldus geen nieuw element, nu de Raad dit stuk reeds beoordeelde in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag.

2.9. Wat betreft het attest van 4 september 2012, stelt verwerende partij ter terechtzitting dat dit stuk nooit werd voorgelegd aan het CGVS zodat hiermee in de bestreden beslissing ook geen rekening kon worden gehouden. Verwerende partij voegt toe dat ook bij het verzoekschrift enkel een vertaling van het document wordt bijgevoegd maar niet het stuk zelf. Ter terechtzitting blijkt dat verzoekers advocaat alle originele stukken alsook van de CD-rom bij zich heeft, doch verkiest deze niet neer te leggen of te tonen omdat de broer van verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op basis van identieke motieven en dezelfde stukken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker verkiest dit attest van 4 september 2012, waarvan het verzoekschrift nochtans stelt dat dit nieuw is "*en centraal staat*" in het asielrelaas, niet neer te leggen. Verzoeker verhindert aldus dat de Raad de authenticiteit en de bewijswaarde van dit attest kan nagaan. Hoe dan ook, het verzoekschrift voert aan dat het attest van 4 september 2012 anders is dan het stuk van 12 juni 2004 omdat het uitgaat van een officiële bron, namelijk het hoofd van de administratieve eenheid en inspecteur van de gemeente Shkoder, en dus meer gewicht geeft aan verzoekers asielaanvraag, te meer nu deze autoriteit impliciet aangeeft dat nationale bescherming voor verzoeker niet mogelijk is. Echter uit de vertaling van het attest, waarvan het originele stuk dus niet werd neergelegd noch getoond ter terechtzitting, kan blijken dat de gemeente Shkoder zijn familie welwillend is en dus wel degelijk bereid is om bescherming te bieden indien dit noodzakelijk zou zijn.

2.10. Echter, nog daargelaten er niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet elders in het land zou kunnen vestigen indien dit een punt zou zijn, wordt ter terechtzitting vastgesteld dat de feiten dateren van 2004 en er intussen 13 jaren voorbijgegaan zijn zonder ernstige bedreigingen of problemen. Verzoeker verklaart dit door te stellen dat hij tussen 2006, toen hij werd vrijgelaten uit de gevangenis, en 2 december 2011, toen hij vertrok naar België, ondergedoken leefde bij zijn tante. Er kan echter bezwaarlijk aangenomen worden dat een jarenlang verblijf bij verzoekers tante onopgemerkt kan blijven indien de familie N. actief naar verzoeker zocht. Bovendien kan uit de neergelegde stukken niet blijken dat andere leden van verzoekers familie sedert 2004 in zijn plaats werden belaagd, laat staan aangevallen, terwijl kon verwacht worden dat dergelijke problemen aan de gemeente of de verzoeningscommissie zouden gemeld zijn.

2.11. Ten slotte kan verzoeker evenmin de stand van zaken toelichten van de verzoeningscommissie. Hij beperkt zich tot het stellen dat de familie N. weigert te onderhandelen terwijl van een partij bij een bemiddeling kan verwacht worden dat deze de precieze inhoud en argumenten kan weergeven waarmee een verzoening wordt betracht alsook de evolutie van deze kan geven van de voorbije 13 jaar. De Raad kan slechts herhalen dat, niettemin deze essentiële tekortkomingen in verzoekers asielrelaas die zijn nood aan nationale bescherming (laat staan aan internationale bescherming) danig relativeren, hij bij de tweede asielaanvraag evenmin aantoonde zich desgevallend niet te kunnen beroepen op de bescherming van de zijn nationale overheid.

2.12. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker thans geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.13. Waar verzoeker een schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet, in samenlezing met artikel 3 en 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat

verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, welk hierboven reeds besproken werd. Ook de ratio van artikel 39 van de Procedurerichtlijn is dezelfde als die van artikel 13 EVRM.

De Raad merkt verder op dat het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden op zich geen discriminatie inhoudt. Van discriminatie zou slechts sprake zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels, een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling, *quod non in casu*.

2.14. Het verzoekschrift stelt verder nog dat de beroepstermijn *in casu* herleid is tot tien dagen, hetgeen niet voldoende is voor een zorgvuldige en ernstige behandeling van de zaak, en dat “*artikel 23 van de Procedurerichtlijn, niet alleen betrekking heeft op aanvragen van asielzoekers uit veilige landen, maar ook, luidens het vierde lid, h), op hernieuwde asielverzoeken, Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken*”. Daargelaten dat verzoeker eraan verzaakt concreet uiteen te zetten waarin en hoe deze rechtsregel geschonden zou zijn, kan niet worden ingezien op welke manier onderhavige procedure artikel 23 van de Procedurerichtlijn (bedoeld wordt Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) zou schenden. Nog daargelaten verzoeker verwijst naar de oude Richtlijn 2005/85/EG, stelt artikel 31 “*Behandelingsprocedure*” van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) dat de procedure versneld kan worden indien de opeenvolgende asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat: “*8. De lidstaten kunnen bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II wordt versneld en/of aan de grens of in transitzones wordt gevoerd overeenkomstig artikel 43 indien: (...) f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingeleid dat niet overeenkomstig artikel 40, lid 5, niet-ontvankelijk wordt geacht; (...)*”. Daarbij dient nog te worden benadrukt dat het *in casu* geen niet-ontvankelijke aanvraag betreft maar de nieuwe elementen wel degelijk ten gronde werden onderzocht.

2.15. Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat hij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en

de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, *“De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”*, T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG (thans artikel 40.4 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn 2013/32/EU) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG (zie ook artikel 40.2 b) van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU) nog dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de

soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Dit klemmt te meer nu verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde (administratief dossier) waarbij hem uitdrukkelijk werd gewezen op het belang om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag aan te brengen of uit te leggen waarom dit volgens verzoeker niet mogelijk zou zijn. Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd.

2.16. Waar verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.17. Aldus wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "*Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*"

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd vastgesteld.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.18. Met verwerende partij kan worden gesteld dat een beslissing enkel met machtsoverschrijding is genomen wanneer deze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr.11.519 van 23 november 1965), wat *in casu* geenszins het geval is en ook niet in deze zin wordt toegelicht. Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.20. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.21. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizendzeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK